

Юрченко О. В.,

кандидат філологічних наук,

старший викладач кафедри української мови

Мелітопольського державного

педагогічного університету імені Богдана Хмельницького

ЗНАКОВІ ЯВИЩА В КОМУНІКАТИВНОМУ ПРОСТОРИ НАРАТИВУ

Анотація. Існує загальноприйнятий підхід до розуміння мови як системи історично сформованих в суспільстві матеріальних ознак, включаючи комунікативну функцію мовознавства ХХ-ХХІ століть. Таким чином, найважливішою функцією мови, як соціального явища, є комунікативна мета, функція «передачі інформації від одного суб'єкта до іншого», тобто обмін інформацією між суб'єктами, вона може бути реалізована в будь-якій ситуації комунікації. Водночас актуальними залишаються питання мовної функціональності, проблеми лінгвістичної розмови, комунікації та пізнання. Всі ці взаємопов'язані та взаємозалежні проблеми на сучасному етапі розвитку філологічної науки охоплюються і поєднуються однією спільною темою: «Мовленнєва діяльність людини».

У зв'язку з тим, що концептуальна категорія наративного аспекту чудово кваліфікується як одна з форм комунікації, пов'язаних з мовленнєвою діяльністю індивідумів, слід зазначити, що її семіотичний характер є об'єктивним фактом відповідно до онтогенезу та філогенезу комунікації, незалежно від екстралінгвістичних факторів.

Розуміння проблеми та наукове обґрунтування стратегії наративного комунікативного простору визначило напрямок нашого дослідження. Метою запропонованої статті є введення в наукове коло нового поняття «нарративний комунікативний простір», підкреслюючи його термінологічне значення. Об'єктом дослідження є семіотика комунікативного простору. Предметом аналізу є концептуальна категорія нарративного аспекту.

Термінологію нарративного комунікативного простору слід визначати на перетині природничих наук і актуальної гуманітарної, відповідно до вузького сенсу лінгвістичного підходу до його вивчення. Лінгвістичний простір як концептуальна мовна категорія представлений в одному з основних семіотичних кодів – категорії місцевості, де особа (суб'єкт, об'єкт) стає центральною точкою відліку в заданому мовному просторі. Наш підхід ґрунтується на надзвичайно широкому сенсі нарративного простору і його систематичності в комунікативному просторі, що дозволяє інтерпретувати його як фізичний простір у статиці, а у динамічно парадигматичний спосіб – як комунікативне поле, тобто функціонально-мовний місцевий простір, де народжуються значення, встановлюються нові евристичні можливості, які закріплені в знакових формах (архетипно-традиційна, міфологічна, символічна, індивідуально-прагматична).

Ключові слова: мовний знак, денотат, сигніфікат, нарратив, комунікативний простір.

Постановка проблеми.

Текст

Аналіз останніх досліджень і публікацій.

Текст

Метою пропонованої статті є...

Виклад основного матеріалу.

Текст

Висновки.

Текст

Литература:

1. Барт Р. Смерть автора: *Избранные работы: Семиотика. Поэтика.* / пер. с франц. Г. К. Косиков. Москва: Прогресс, 1989. С. 384 – 391.
2. Звегинцев В. А. История языкознания XIX – XX веков в очерках и извлечениях. Москва. Просвещение, 1965. Часть 2. 495 с.

Yurchenko A. Significant phenomenons in the narrative communication space

Summary. There is a generally accepted approach to the understanding of language as a system of material signs are historically formed in society, including the communicative function in linguistics of XX-XXI centuries. Thus, the most important function of language, as a social phenomenon, is the communicative purpose, the function of " information transfer from one subject to another one", that is, the exchange of information between subjects, it can be implemented in any situation of communication. At the same time, the issues of language functionality, problems of linguistic conversation, communication and cognition are still actual. All these interconnected and interdependent problems at the present stage of the philological science development are covered and combined by the one common theme: "The speech activity of a person".

Due to the fact that the conceptual category of the narrative aspect is perfectly qualified as one of the communication forms associated with the speech activity of the individuals, it should be noted that its semiotic nature is an objective fact according to ontogenesis and phylogenesis of communication, regardless of extralinguistic factors.

The understanding of the problem and its scientific substantiation of the narrative communication space strategy predetermined the direction of our study. The purpose of the proposed article is the introduction of the new meaning "narrative communication space "into the scientific circle, outlining its

terminological significance. The object of the study is the semiotics of the communicative space. The subject of analysis is the conceptual category of the narrative aspect.

The terminology of the narrative communication space should be defined at the intersection of the natural sciences and the actual humanitarian, according to narrow sense of the linguistic approach to its study. Linguistic space as a conceptual language category is represented in one of its main semiotic codes - the category of locality, where the person (subject, object) becomes the central reference point in the specified linguistic space. Our approach is based on an extremely broad sense of the narrative space and its systematic nature of the communicative space, which allows us to interpret it as a physical space in the statics, and, in a dynamically paradigmatic way, as a communication field, that is, the functional-language local space where the meanings are born, new heuristic possibilities are established, which are entrenched in sign forms (archetype-traditional, mythological, symbolic, individual-pragmatic).

Key words: sign of language, denotation, sygnifikat, narrative, communicative space.